

Ludmila Lojdová

To zas byla noc

Trpím nespavostí. Večer si lehnu do postele, a protože naděje umírá poslední, čekám celou noc až do oběda, že na mě přijde spánek. Že usnu. Ale kdepak! Spánek si ze mě dělá legraci. Nechá mě na sebe marně čekat. Nepřemůže mě. Asi nechodí do posilovny nebo doléhá na někoho jiného někde úplně jinde. Spánek je prevít.

Poledne co poledne mne pak do nového dne nevyspalou uvítá telefonát. Uvítaná se na posteli posadím a kroutím hlavou nad tím, proč jsem se včera svlékala, když se dnes budu zas oblékat. Celoživotní repetice tohoto nesmyslného počínání mi opakovaně bere dech. Taková ztráta času a energie!

Dnes je ale všechno jinak. Dnes mi vzal dech fakt, že jsem, světe, zboř se (on se zboří i bez mého příkazu), konečně doopravdy usnula.

A zdál se mi sen! Jaký?

V porodnici leží maminka. Právě se jí narodilo děťátko. Porod byl lehký. Bezbolestný. Když pan primář uviděl novorozeně, udělal kotrmelec a utekl z porodního sálu, aby lapnul po dechu. Novorozenec je vrásčitý děda s plnovousem. Co teď? Přiložit prvorodičce dědečka k prsu? To je zase průšvih!

„Sestro, odvezte to mimino, musím se zamyslet. Zatím kojence mamince neukazujte. Mohla by ztratit ze šoku mléko. Nebo by se mohlo srazit!“

„Tenhle děda by pil radši vodku,“ usoudil porodní asistent.

„Ovšem na takové kojení není ještě medicína připravená,“ usoudil pan primář. „Ale došel jsem k názoru, že je nezbytné dítě rodičce ukázat. Sestro, přebalte dědu a splňte, co musíte.“

„Počkejte,“ zastavil sestru asistent, „půjčím mu své brýle, aby našel bradavku. Aby nám tady neřval hlady.“

Nastala neobvyklá situace. Na posteli čerstvá rodička a vedle ní děda v povijanu. Pan primář čekal opodál, aby mohl zasáhnout, kdyby maminku při prvním pohledu na vytoužené novorozeně ranila mrtvice.

Maminka se však, zcela klidná, zeptala: „Pane primáři, bude Pepíček stárnout, nebo mládnout?“

„Příroda je mocná čarodějka. Uvidíme,“ odpověděl moudře pan primář. „Všechno jsme vašemu děťátku změřili a vyšetřením zjistili, že mu táhne na osmdesát.“

Tímto konstatováním sen nekončil. Jak děda mládnul. Dědalo mu dobře, že není sám, že se o něj maminka stará. Zatímco jí léta přibývala. Za třicet let byli oba stejně staří. Každý z nich si našel partnera. Oba páry čekají dítě.

To mě probudilo. „Copak se asi narodí?“ ..Nevím, nevím, jestli ještě někdy usnu! Zlaté bdění!